

I.

Under uppvaknandet får Xu ofta för sig att hon inte är ensam i sin säng.

Hon lyssnar till larmet från förbipasserande tåg, till duvornas kuttranden, och det känns som om en främmande kropp ligger utsträckt vid hennes sida. Men där finns ingen alls: det är kanske en skugga som tillfälligtvis antagit en bedräglig gestalt, kanske hennes egen domnade arm som plötsligt framträder så främmande. Om hon öppnar ögonen ser hon ingenting förutom ljuset som genomtränger persiennerna, halvmörkret som dröjer sig kvar i den åttkantiga spegeln, strumpbyxorna från i går och i förrgår som ligger på golvet som nylonarabesker.

Sedan hör hon rosslingarna från soffan på andra sidan av den kinesiska vikskärmen som skiljer vardagsrummet från »hennes rum«; hennes rum står inom citationstecken eftersom det i själva verket inte rör sig om något annat än ett hörn av vardagsrummet. I sitt halvsovande tillstånd kan hon inte med säkerhet avgöra vad det rör sig om för ljud. Men inom ett ögonblick ska hon ha känt igen dem; rosslingarna är så vitt skilda från det hon hör i sina drömmar, nästan motsatta sömnens ljudvärld. Genom att lyssna till dem kommer hon smärtsamt till insikt om att hon inte längre sover.

Än dröjer sig drömlämningar kvar bakom ögonlocken i form av tunna ljustrådar som drömjagets ikonmålare uppfört där. Även efter att hon ska ha igenkänt människan på andra sidan skärmen kommer detta återsken från drömmen att kvarstå så

snart hon sluter ögonen, lika svårtolkat som ett svanskelett som utmattade arkeologer upptäcker i någon fornlämning. Hon öppnar ögonen. Först iakttar hon genom fönstret skogen som vintertid blottar sin benstomme. Man ser grenverkens struktur mot den grå himlen och på marken fallna men ännu levande träd som vilar på de döda lövens formlösa sjukbårar. Stammarna är till största delen skiffergrå. I fjärran skymtar vassbården som liksom en blek gloria kringflyter sjön. Och sedan – det är ofrånkomligt – kommer ögonblicket då hon känner igen mannen bakom rosslingarna: det är hennes pappa. Han vilar på soffan, för han säger att det har blivit för varmt i den egna sängen. Han kommer att följa henne med blicken så snart hon går upp. Det är bättre att stanna kvar i den tillfälliga gjutning av hennes kropp som hennes tyngd åstadkommit i madrassen; hon har liksom blivit ett med denna fördjupning, som om de blå sängkläderna utgjorde fonden i en mandorla föreställande en sovande flicka som upptas till himlen, och hon kan lika lite lösgöra sig ur den som avporträtterade gestalter kan träda fram ur målningarna de spärrats in i.

Illa tål hon pappans blick som ständigt dömer henne enligt en för henne okänd måttstock. Oftast tar hon den för en missunnsam, utsvulten blick, en blick där fattigdomen överdragits med avundsjukans kvicksilver och bildat en bitterhetens legering. Men han har ändå enastående ögon, med irisar kantade av mjölkartat blåvita strimmor. Så snart han lämnade sitt hemland ägde förvandlingen rum: en vit cirkel bildades i irisarna och tycktes växa med tiden. Och nu iakttar dessa ögon henne oavlåtligen, i det att de ger uttryck åt en törst som hans strupe inte längre känner. Han blir allt magrare. Till slut kommer han inte att vara annat än ett par ögon som vilar på kudden liksom ädelstenar i en juvelerares skyltfönster.

Han har inte längre lust att tala med henne, men då och då ber han henne att hämta ett glas ljummet vatten åt honom eller att läsa högt för honom ur någon bok. Inför hans slocknande blick har alla blivit till tjänare, till varelser som inte förmår uttrycka känslor med andra medel än tomma gester. Ibland tänker Xu att det är av yttersta vikt att hon inte gör honom några andra eftergifter än de som han uttryckligen efterfrågar. Hon gör som han säger och ställer vattenglasets framför honom. Hon reciterar tafatt, med hjälp av en ordlista på telefonen, de svårlästa tidningsrubrikerna skrivna på ett språk hon inte använder till annat än att blidka sina föräldrar. Hon har svårt för högläsningen eftersom hon inte tål sin egen röst. Han tackar henne inte. I stället somnar han om och återvänder till ovissheten, ovissheten om var han befinner sig (det är i en storstadsförort) och om rösten som klingar av (det är dotterns).

Det var först efter de första oavvisliga tecknen på en slutgiltig svaghet som hans isolering blev så gott som fullständig. Men även innan dess, medan föräldrarna fortfarande bodde tillsammans, så höll de sig för det mesta hemma, allesamman, utom systemen. Det är lite annorlunda nu, som om den gamla ordningen är stadd i upplösning. Xu kan oftast lämna lägenheten som hon behagar. Men hon vet ännu inte vad hon ska göra av denna nyvunna frihet.

Hemma fortsätter allt som det var innan föräldrarna skildes åt. Pappan viger all sin tid åt en kallelse som förefaller dottern så löjlig att de flesta av hennes medvetna tankar kretsar kring hur hon ska dölja det hela för omvärlden. Hur döljer man att det som sysselsätter ens pappa är jakten på odödligheten? Det går inte att säga en sådan sak utan att rodna; det går inte att skriva om den utan att först ha druckit sig full. Inte desto mindre är det sant. Hur blir vi odödliga? Genom att förbli

stående i timal, i den så kallade pelarställningen, ett slags *contrapposto* som stimulerar livskraften. Endast genom suveränt långsamma rörelser kan grova och råa ämnen omvandlas till ren ande. Ty dessa rörelser, som genomförs i takt med andningen, förmår omvandla *jing* (精) till *qi* (气) och *qi* till *shen* (神). Av detta skäl är det nödvändigt att öva. »*Il faut bouger la carcasse*«, brukade mamman säga, som tog till franskan när hon ville sporra sina döttrar att åtminstone någon gång ibland göra pappan till viljes. Det gäller att röra på kroppen.

Mamman bor numera på annat håll tillsammans med den äldre systemen; föräldrarna har tagit sig an varsin dotter. Men hon kommer ändå regelbundet på besök, åtminstone en gång i veckan. Hon frågar ut Xu om pappans hälsa, om hur det går för den man som hon varit tvungen att lära känna för att barnen skulle bli till. Och hon kräver att Xu ska ha fina betyg. I det hänseendet behöver ingen oroa sig, för Xu går från klarhet till klarhet. Men vad mamman än intalar sig under föräldrasamtalen med skolan, så är dottern inte intelligent. Hennes skolframgångar förmår inte överskugga hennes dumhet – tvärtom understryker de hennes djupa brist på förståelse för de mest grundläggande ting. Och sedan mamman försäkrat sig om att hennes yngsta klarar sig ett tag till lämnar hon dem igen, och Xu är än en gång på tu man hand med pappan, i en så långt gången slutenhet att den förefaller konstgjord, som den alltför genomtänkta scendekorationen i en enaktare. Från den vidsträckta förorten har man intrycket av att stadskärnan är mycket liten och att den stramas åt för var dag som går. Staden befinner sig numera huvudsakligen i utkanterna.

De bor endast ett stenkast från tunnelbanespåret – om man följer rälsen en bit och sedan svänger till höger är man hemma hos dem inom sju minuter. Byggnaderna är alla identiska här: blygrå med anspråkslösa fönster. Det är lätt att gå vilse i

trakten. Den gnisslande hissen för besökaren ända till tredje våningen. Det är dörren till vänster som leder in i deras hem. Dörrmattans långt gångna förfall. Ett förgyllt skrivtecken mot röd bakgrund har hängts uppochned på ytterdörren: 福. Till henne hör det hörn i vardagsrummet som vetter mot balkongen och tågen. Fönsterrutorna skakar när tågen passerar. Om natten tränger vägbelysningens dystra orangea sken in genom de aldrig tvättade fönstrens korniga smuts. Balkongen är så full av bråte att det inte går att gå ut på den: gamla vinterdäck, ett rostigt, obrukbart mahjongbord och mer i samma stil.

På väg hem från skolan förs Xu av ett slags motvilja ofta annorstädes, till lekplatser, till soprum, till cykelförråd. Ofta tvekar hon på den sista trappavsatsen; av gammal vana stoppar hon flera gånger undan nyckelknippan innan hon till slut låser upp. Det är inte den nedsolkade entrén och inte heller kylan i trapphuset som väcker hennes avsky. Och inte heller är det skrivtecknet i vilket somliga ser prov på en fränstötande girighet. Det är något annat – kanske det trotsiga vansinnet som liksom bjuder henne spetsen. Även främlingar känner av det redan på tröskeln, som en ond aning, och drabbas i samma ögonblick av en vilja att fly.

Pappans inbillningssjuka är prismatiskt sammansatt av olika vanföreställningar. Bland dessa oroas Xu allra mest av hans fosterlandskärlek. Hon frågar sig ibland varför han känner sådan fascination och ömhet inför ett land som han trots allt har valt att lämna. Innan han for såg han landet brinna. Kanske är det anblicken av den vitnande askan som tagit form i hans ögon. Man kan hursomhelst inte tala om detta land utan att ana hur återskenet av lågorna åter stiger upp i dessa ögon; det är elden åt vilken de blev tvungna att anförtro fågelporträtt som påstods vara sekler gamla. Och operalibretton. Och så vidare. Allt har brunnit upp. (Har det brunnit *upp* eller

brunnit *ner*? Xu vill förklara för pappan att bara byggnader – katedraler och höghus – ibland brinner ner. Resten brinner upp. Eller brinner, rätt och slätt.) Xu frågar sig ibland hur han har lyckats glömma det. I själva verket känner hon redan till skälet. Alla anamorfoser äger rum i kraft av att åskådaren intar ett visst avstånd till teckningen. På samma sätt finns det en storslagenhet som omger de ting man bara betraktar på avstånd. Det förgångna förefaller oemotsåndligt när det betraktas genom den förflutna tidens vrångspegel. Som vanligt hämtar fosterlandskärleken näring ur landsflykten.

Förut berättade han ofta för dem om hur han gick till skolans inträdesprov utan sina föräldrars vetskap och utan penna. Läraren lånade honom sin egen blyertspenna och han fick en förstaplacering, trots den svåra situation som revolutionen försatt familjen i. Han gick under en tid i skolan utan att någon därhemma kände till det. Eftersom han inte hade råd att köpa något att äta under de långa skoldagarna fann han sig tvungen att gå på jakt efter grodor och ålar i risfälten. Sedan någon givmild småbonde lånat honom en gnista förberedde han sin måltid hopkrupen vid brasan. Den utsökta smaken av grillade amfibier framträder fortfarande för honom i minnet, liksom smaken av de fattiga skolbarnens alltmer sällsynta festmåltider. Ris. Hund. Han tycks ha glömt hungern som präglade denna tid. I takt med att hans hälsa försämrats så fördjupas hans hemlängtan. Den blir allt innerligare, allt febrigare, för varje dag som går.

Xu tänker ibland på tämjda delfiners självmord, då de störtar sig fram för att krossa skallen mot simbassängens pastellblå fängelsemur. Hon vet att det är på samma sätt med pappan. Han drivs av den sortens frihetstörst som förr eller senare resulterar i ett krossat kranium. Hon ser honom redan som ett medeltida helgon, med sitt avhuggna huvud i famnen – med

de drömska ögonen uppspärade nalkas han den förmenta friheten på andra sidan.

Strax efter skilsmässan ådrog han sig sin sjukdom. Det var som om hans immunförsvar lämnat honom tillsammans med mamman. Inte desto mindre framhärade han i att förneka sjukdomens existens. Han lämnade lägenheten på samma sätt som vanligt. Och sedan återvände han, med händerna blåa och djupfrusna; pupillerna föreföll större än förut, som om de redan hade upptagit en del dödsörken. Han bekände aldrig den rädsla som gick att utläsa i hans ansiktsdrag. Sjukdomen existerade inte, hävdade han. Och, om den gjorde det, så kunde han läka sig själv, genom att fokusera livskraften i kroppen på den punkt som var sjuk. Det var denna mystiska energimedicin han hade velat inviga Xu i alltsedan hennes födsel. Men det visade sig snart att hon saknade den talang och det flit som fordrades. Till en början tog han illa vid sig av dotterns återkommande oförmåga att förvalta de hemligheter som han i sin tur hade lärt sig av sin egen farbror, och så vidare, i generation efter generation.

Innan han lämnade sitt hemland hade han lovat att aldrig glömma det som förmedlats till honom genom svåröverskådliga släktskapsband. Och han hade hållit sitt löfte. Hur? Genom att nitiskt utföra rörelsesekvenser som är lika läkande för utövaren som de är livsfarliga för en inbillad motståndare. Genom att repetera dem överallt, utan uppehåll, åtminstone i andan. Genom att trä rörelserna på kroppens trådändor, den ena efter den andra, nu i förorten liksom förut i barnomens bambulundar. Det rör sig om en koreografi utformad i enlighet med den inre alkemins drömmar om en kroppslig salighet. För den som fullkomnar sina rörelser är fötterna inte längre fötter utan *porlande källor*, magen inte längre en mage utan ett *cinnoberfält*, en punkt i handleden blir till *andens port*,

sagittalsömnen *en mötesplats för hundra sammankomster* och hal-sen *himlarnas fönster*. Teknikerna måste bemästras i grunden för att förvandlingen ska kunna äga rum. Det gäller att röra på kroppen. »*Il faut bouger sa carcasse.*« Det är en frälsning som inte erhålls genom nåd utan genom svett, genom ihärdighet. Det är nödvändigt att träna, i annat fall insjuknar man och dör.

Ändå insjuknade han alltså. Men han förblev envist okunnig om hur sjuk han var. Han befann sig så att säga på kulmen av sin sjukdom och i denna förkammare till döden framhärdade han allttjämt i sin vantro. Och han gav Xu samma träigt maniska lektioner i odödlighet som han alltid gjort. När hon var i skolan skickade han henne en outsinlig ström textmeddelanden, långa som uppsatser. Om nätterna väckte han henne ständigt. Sedan visade han henne hur man slår ryggen, armarna och benen mot väggen för att lära sig att tåla slag – en nödvändighet vid ett överfall. Grannen som väcktes av de dova dunsarna av kroppar mot väggen manade till tystnad genom att dunka i rören. Då övergick de vanligen till att meditera. Meditationen gick ut på att fördjupa andningen och tömma hjärtat. Den som kan andas med hälen är nämligen fullkomlig. Allt sådant hade förefallit både sannare och lekfullare medan systemen fortfarande bodde hos dem.

Så snart Xu kom hem från skolan var hon tvungen att lyssna till honom, till sjuklingen bakom helbrägdagörarens mask, i det att hon iakttog en underdånig tystnad. Genom att läsa på om saken trodde hon sig förstå att de botemedel han föreskrev saknade varje tillstymmelse till vetenskaplig grund. Hon tog detta för ett bevis på pappans oförmåga. Som i ett slag hade en barnslig vrede väckts mot pappan, mot det fjärran och kanske helt och hållet påhittade land som ytterst bar ansvaret för allt det löjliga som gjorde hennes liv underlägset andras.

Men alltså finns det någonting som binder henne vid honom. Kanske är det cirkelarna som omgärdar hans pupiller – de påminner om trädens årsringar, de liknar ett förnäringsbjudande ålderstecken – blekare ju närmare ögonvitorna de ligger, blåaktigare intill iriserna, kanske är det irisernas egen färg, rostbruna som insjöarnas järnmättade sötvatten, som för tankarna till de stumt bedjande ögonen på inspärrade djur. Något gör att hon inte helt och hållet kan vika från hans sida. En liten tid till kan hon kosta på sig att tjäna honom. Bara ett fåtal gester återstår.

II.

Den elva år äldre systemen besöker dem alltmer sällan. När besöken började avta brukade Xu längta efter henne. Ibland gick hon ut i trapphuset och lyssnade efter hennes steg i de höglackade skorna. Systemen, en amatördansös, flög alltid uppför trapporna. Den tiden är förbi och Xu har funnit sig i att oftast vara på tu man hand med pappan. De är tillsammans mer ensamma än de hade varit på egen hand i lägenheten. Denna ensamhet luckras bara upp av systemens allt glesare besök och när mamman kommer dit för att släpa med sig Xu till teatern, till operan, till finsmakaruppsättningar i källarlokalerna. Några andra gäster tar de inte emot.

När systemen väl dyker upp kan Xu inte neka henne något. Hon blir alltid gladare än vad hon vill visa. Blygt räcker hon systemen den vackraste, handdrejade, nattsvarta koppen, där keramikerns tumavtryck dröjer kvar som en tillstymmelse till en liten midja . . . I botten några oljiga teblad.

Det finns något oväderslikt över hur systemen tar sig in i deras lägenhet numera. Vacker, finlemmad och löftesrik som en föraning om regn en kvävande sensommardag kliver hon över tröskeln. Hon bryr sig inte om att ta av sig skorna och sätta på sig några av de blekvioletta plasttofflorna på skohyllan. Förutom en tung doft av parfym och svett för hon med sig något annat – genom sin lekfullhet förespeglar hon dem att det är möjligt att tystnaden en dag ska brista, som när en fördämning mot havet ger efter. Då ska allt som nu befinner sig

i säkerhet på stranden drivas ut på havet och tumla omkring bland vågorna: de okända händelserna i familjens förflutna, de bortglömda eller aldrig avslöjade namnen.

Innan systemen kommer kontakter hon Xu för att enas om protokollet för besöket; de avviker nästan aldrig från den ordning de kommit överens om. Det är alltid systemen som försöker genomdriva det ena eller det andra projektet och Xu som låter henne hållas. De väntar tålmodigt tills efter måltiden (om pappan är på bra humör och har lagat lammkött med broskbitar så suger de märgen ur benen för att visa sin uppskattning). Sedan börjar de.

Det rör sig oftast om att försöka inhämta upplysningar om livet pappan levde förut. De mest obetydliga detaljer. Som till exempel farmodernas namn. Namnen på hans bröder. Hans systems namn. Deras egna halvsyskons namn. Med sådant skulle de nöja sig. De skulle inte be om mer. Några minuter hade räckt för att avsluta en sådan undersökning.

Men trots att det de frågar efter är så enkelt, går de alltid samma nederlag till mötes. Med stigande irritation utbrister pappan att det förflutna förflutit (过去是过去). Vad angår honom deras missriktade sentimentalitet? Eftersom systrarna är där båda två måste de nu lyssna till hans svada. Deras närvaro har utlöst den. Och han talar, han skriker, i blindo, som någon som har tappat förståndet. Om abstrakta ämnen som inte har något som helst samband med hans egen historia. Om tibetanernas yogiska självmord (*powa*) och dess bristande motsvarigheter inom den daoistiska inre alkemin. Om hur man bör uttolka den vers i en indisk urkund som lyder: »Gryningen är offerhästens huvud.« Om det binära talsystemets upprinnelse i *I Ching*. Och han visar dem apropå det en enkel algoritm med vars hjälp man utan att tveka i så mycket som ett ögonblick kan omvandla vilket tal som helst i bas tio till bas två.

Xu vet ingenting som tröttar ut henne så mycket. Det dröjer inte länge förrän hon i stället lyssnar till öronens inre ringning. På samma sätt har hon för vana att omsorgsfullt betrakta de inre syner som uppträder på hennes slutna ögonlock. Det är en sorts självtillräcklighet som hon omsorgsfullt odlar. Det är inte så att hon inte vill höra på, åtminstone upplever hon det inte så. Öronen ringer i stället av sig själva, i protest mot pappans högljudda monologer.

Xu och systemen svävar följaktligen i okunnighet om allt som rör den kinesiska sidan av familjen. Inget namn finns nedskrivet. Namnen vidrör ibland på ett obeständigt sätt deras tillvaro då de uttalas, men de kan inte nedteckna dem, för de vet inte hur man skriver så korta och så välklingande ord. Systemen återkommer – alltmer sällan – för att försöka bringa någon sorts klarhet i det hela. Men Xu har börjat förlora sin nyfikenhet på det egna ursprunget. Hon betraktar inte längre pappan som en flaskpost med en skattkarta i, som det gäller att till varje pris uttolka. Hon har tröttnat på allt som han hemlighåller, vare sig det rör sig om något så banalt som namnen på de egna familjemedlemmarna eller om något så oerhört som odödlichkeitsskatten.

Det är tydligt att pappan sammanblandar allt som har varit. Det långa liv han levde före döttrarnas tid, som går baklänges via den gränslösa kärleken till mamman in i barndomen ända till födseln under en annan dynasti, misstar han kanske för något som han svurit att hemlighålla. Han bevakar i varje fall namnen och de flesta av familjeberättelserna med en missunnsam esoterikers vanprydande hemlighetsmakeri. Det är som om han beslutat att hans enda arv ska bestå i den skatt av rörelser som han ensam känner till. Alla dessa outgrundliga följder av gester, inte sällan långsamma som om de utfördes under vatten, alla med en hemlig innebörd,

på en gång förmögna att döda en motståndare och hjälpa en skyddssökande. Somliga sekvenser har han uppfunnit själv, andra bär han med sig från sina mästare. Och förutom dessa i minnet så omsorgsfullt inpräntade rörelseföljder (och deras vittförgrenade samband med andens osynliga liv) finns det ingenting som intresserar honom, och minst av allt namnen på människor ur hans eget förflutna. Men om han inte hittar en värdig arvtagare till rörelserna så kommer de att försvinna med honom. Bara ibland går döttrarna med på att meditera med en varm hand duk över axlarna. Meditationen blir under dessa stunder till ett slags pärlfiskeri efter en ursprunglig enhet . . .

I smyg iakttar Xu systemen, där hon sitter med benen korsade och ögonen slutna. Och det är genom att begrunda systemens väsen som Xu får för sig att det går att överge saker och ting för att senare återvända till dem med en friskare sorts ömhet. Xu vet att systemen inte blir sårad när pappan höjer rösten och sluter sig inne i sin rustning av nonsens. Under samtalen löper hon graciöst som en lindanserska mellan två ytterligheter, mellan sin längtan efter att få veta något, vad som helst, om hur det var förut, och en befriande likgiltighet inför såväl pappan som Xu.

III.

Vad gör Xu om dagarna, förutom att lyssna till öronens ringning och betrakta sina slutna ögonlock inifrån...? Till en början läste hon böckerna i den roterande bokhylla mamman hade lämnat hos dem. Till största delen rör det sig om sagor. Jungfrun utan händer. Prins Hatt under jord. Tre små grisar. Tristan Däre som »biltoga« och »väderdriven« återser Isolde. Hunden som i avundsjukt raseri kidnappar en prinsessa och sedan blir till en silkesmask. När böckerna var slut visste hon till en början inte hur hon skulle fördriva tiden. Hon var då omkring tolv år gammal.

Som tur är finns det ett universalmedel mot all sysslolöshet i världen: internet. Vem vet vilken spindel som först planlagt detta nät, entreprenörernas blinda nornor eller människosjälens som alltid slits mellan avståndsbehov och närhetsbegär...

Mamman hade förbjudit det, men i sin frånvaro förmådde hon inte göra något åt saken. Mamman trodde nämligen att allt på nätet var livsfarligt; hon fruktade pornografins bestiariarium och de sociala media där hennes döttrar sakta skulle förvandlas – inte ens till produkter, utan till något som är underlägset till och med de stumma föremålen – till reklam. Det förefaller mamman att internet markerar förtingligandets yttersta punkt – men så är hon också en tänkare av den gamla skolan och Xu lyssnar inte till hennes fördömanden.

Ändå stämmer det som hennes mamma misstänker: tillvaron online är till brädden fylld av alltför enkla segrar. Till